

СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 19 Мартъ 1883.

БРОЙ 72

Излиза два пѣти въ седмицата вѣща:
Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубл. довн.
За шесть месеци 3 ср. рубл.

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Цензурени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръвѣ пѣтъ 20 стот.
За „ „ „ вторий пѣтъ 10 „

Русе 18 мартъ 1883

Още до гдѣто бѣше на разгладване въ Държавний Съвѣтъ и преди да се утвърди отъ Негово Височество Княза изработенный отъ г-на Грекова законъ за устройството на съдилищата, вѣскои мислѣше и се надѣваше че този законъ ще отговаря на мѣстнитѣ нужди, а най-вече като се имаше предъ видъ многогодишната опитностъ на съчинителя му, който е билъ и съдия, и адвокатъ, и два пѣти министръ на правосъдието. Но надѣждитѣ ни се осуетиха, защото този законъ никакъ не отговаря на нашитѣ потребности и съ него още повече ще се забъркатъ съдилищата и ще се намѣрятъ въ свѣршено хаотическо положение; като се туря той въ дѣйствиѣ, освѣнъ мѣстнитѣ, които ще посрѣщатъ съдитѣ по причина, че той никакъ не е съгласенъ съ дѣйствующето съдопроизводство. Най-доброто и най-полезното щѣше да бѣде ако бѣше вземанъ за основа обнародваный въ Държавенъ Вѣстникъ проектъ на Г-на Теохарова и, следъ като се допълвѣше и измѣнише отъ хора, които доста време съ се занимавали съ съдебни работи, които знаятъ какво е нужно и какво е приспособимо за съществующитѣ у насъ съдебни учреждения, като се започне отъ мировитѣ съдии, та до Върховний Касаціоненъ Съдъ и, тогава, да се обнародваше за да се обежди и отъ народа, т. е. отъ хора, които познаватъ съдебнитѣ ни нужди, а следъ това да се внесе въ Държавний Съвѣтъ за разгладване. Ние говоримъ за г-нъ Теохаровий законопроектъ, за това именно, защото приспособленето му като законъ, щѣше да бѣде много по-лесно не само за съдитѣ, но и за народа, който се е вече привикналъ на тая система, по която е съставенъ той законопроектъ. Но у насъ нѣма обичай да се пита народа, или поне предварително да се обнародватъ проектѣ, които му се готвятъ за закони, та да може и той самъ, както казахме, да се произнесе и да каже нѣщо за или противъ тѣхъ. У насъ вѣнчко се върши ужъ отъ специалисти, но нищо не е направено свѣсно и то за това именно, защото се върши скришно отъ народа, т. е. отъ ония, които най-много съ имали случай да узнаятъ неговитѣ нужди. Ние не отказваме, че законитѣ исклучително трѣбва да се съставятъ отъ хора специалисти, но отъ такива специалисти, които иматъ и практика и съ изучили отъ вѣска страна народа, неговитѣ стремления, неговитѣ обичаи, неговитѣ нужди и потребности, споредъ положението му; съ една рѣчь, хора, които съ проникнали и въ най-бѣдната колиба на селенна. Да се съди на червени-зелени столове, и да се пишкатъ или превоздатъ закони вѣскои знае, но никой не ще да знае до колко могатъ да се приложатъ и какъ съ прилагатъ тия закони въ дѣйствиѣ, а така ежцо да ли тѣ съ полезни или не за тия, за които се пи-

шатъ. Многожди се случаватъ, както това е обикновенно у насъ, че на-гладъ, по теория, единъ законъ да бѣде добъръ, но не и приложимъ на практика, а това вѣнчко става, защото ние не вършимъ цо ни трѣбва и което ни е най-необходимо, по—щото глѣдами че има у хората, макаръ и да не изваждами никаква облага отъ него. Сега за сега обаче като немаме достаточна хора специалисти практиканти, — защото се знаемъ и на прѣтѣ се брѣнемъ, — добръ би било цото при съставянѣто на каквито и да съ закони, да се не приематъ слѣпо изработенитѣ закони, но какъвто клонъ на управлението и да съ, ако тия закони са не прегладватъ и отъ хора, макаръ не специалисти, но съ многогодишната си практика съ добили опитъ, та знаятъ цо е приложимо, цо не и цо е нужно. Ако имаме специалисти, стари туканини практиканти, ние можѣхме тогазъ, и естествено е, да не дѣримъ практиканти не юристи, а сега, до дѣто нашитѣ специалисти глѣдатъ на вѣнчко наше съ чуждо око, вѣскои споредъ гдѣто се е училъ, никакъвъ законъ не трѣбва да се прави безъ участието на хора, които знаятъ и познаватъ добръ и народа и нуждитѣ му. Ако поне въ Държавний Съвѣтъ имаме хора, които да отговарятъ на назначението си, то бѣше по друга работа, но какво да се правятъ и неговитѣ членове съ такива, каквито си съ. Какъвъ можѣше, на примеръ, да бѣде Г-нъ Грековий законъ за устройството на съдилищата, ако не такъвъ, какъвто го глѣдами сега, когато той законъ, написанъ отъ единъ човѣкъ, не прегладванъ и разискванъ отъ хора, които разбиратъ отъ съдебни работи, по отъ медици, хирургии, богослови и търговци? Ние не знаемъ да има нѣкой членъ въ Държавний Съвѣтъ, който не само да е юристъ, но и нѣколко години да е билъ съдия въ нѣколко инстанции съдебни, та да знае цо е нужно на примеръ за мировото съдилище, цо за окръжното и проч. Ние не щемъ и да споменуваме за ония членове на Държавний Съвѣтъ, които съ били членове на Върховний Касаціоненъ Съдъ, защото съ исклучение на одного отъ тѣхъ, твърдѣ добръ знаемъ вѣнчкитѣ други какви съ. Ние се сумѣваме даже и не ни се ще да вѣрваме, че членовѣтъ въ Държавний Съвѣтъ съзнателно и добросъвѣстно съ разгладвали и одобрили г-нъ Грековий законъ за съдоустройството, защото малко, или съвѣмъ, не съ разбирали отъ съдебни работи. По вѣска вѣроятностъ одобриенето на той законъ, може да е станало и принудително, по това само предполагами и отъ уважение къмъ учреждението съ предпазване исказваме сумѣнието си. Г-нъ Грековъ не е да не знае, че единъ законъ, само отъ единъ човѣкъ, не може да се състави, какъвто ще и да е способенъ той човѣкъ, заради това, както едно време г-нъ Теохаровъ състави комисия, и той — Г. Грековъ, — можѣше

да състави такава комисия, която да работи нѣщо като хората, а не такава брѣкотия, — едно захванато, друго оставено, — и нищо се не разбира. До гдѣто четете за съдоустройство, отведижижъ Ви се представя съдопроизводство и обратнo. Такава комисия най-лесно ще можѣше да се състави въ София, гдѣто освѣнъ нѣколко юристи, има и доста способни съдии, макаръ и не-юристи, по добри практиканти и опитни въ съдебнитѣ работи, а въ даденъ случай ще можѣхъ да се повикатъ да даватъ мнѣнието си и нѣкои отъ по-отличнитѣ тамошни адвокати. Тогава, не ще сумѣваме, че можѣше да стане нѣщо добро, а и на вѣждѣ, въ другитѣ просвѣтени държави, така вършатъ хората, така трѣбване и г-нъ Грековъ да направи, така трѣбва вѣскога и другитѣ министри да правятъ при съставянѣто на каквито и да съ закони. Самъ човѣкъ никога не може да е свѣршенъ въ вѣнчко, а и нашъ Държавенъ Съвѣтъ, отъ каквито личности се съставя, като не може да бѣде вѣнчъ въ вѣнчко, то, разбира се, че и законитѣ които той прегладва, не щѣтъ бѣждѣтъ поне колко-годѣ усъвршенетвувани. Освѣнъ това, законѣтъ е съставенъ съ партизански цѣли и умнѣленно. Г-нъ Грековъ е мислѣлъ, че вѣчно ще бѣде той Министръ на Правосъдието, че вѣчно щѣтъ бѣждѣтъ консерваторитѣ на властѣта, заради това и законѣтъ съставилъ както му е пдѣло на политиката. Той забравилъ, че сичко е непостоянно на тоя лѣжовенъ свѣтъ и че единъ денъ може съ тия закони, които правимъ нарочно заради противницитѣ си, да погубятъ самитѣ насъ. Съ каква цѣлъ съ изложени въ той законъ законоположенията за адвокатитѣ? нека вѣскои четемъ и добросъвѣстенъ Българинъ чете и ще види, че цѣльта е била цото на вѣнчки отчислени съдии, които съ имали злочестината да ги наричатъ либерали, да имъ се не дава да адвокатствуватъ, та да могатъ охолно да експлоатиратъ населението адвокатитѣ консерватори и да има по мазенъ кокалъ за такива като Шивачева, които си дадоха оставкитѣ отъ службитѣ, за да са избѣжатъ за депутати, дано подкрѣпятъ и така падналата вече консерваторска партия. Както либералитѣ така и консерваторитѣ вѣскога когато съ били на властѣта, издаваемитѣ отъ тѣхъ закони носѣтъ партизански характеръ, макаръ отпослѣ тия закони вмѣето да съ били полезни за тия, които съ ги издавали, ставали съ вредителни за самитѣ тѣхъ. Това е вече доказано. За това у насъ не съ и трайни законитѣ, за това много пѣти съ и неприспособими. Желателно е цото днешното правителство поне да обърне потребното внимание за премахванѣто на това зло, защото другоаче, ние никога нема да се видимъ съ закони, каквито трѣбва да имаме. Сега, разбира се, споредъ г. Грековий законъ за устройството на съдилищата, не ще ни дума, че ако г. Гре-

Когато е повстанало правото непосредствено въ народното съзнание, нарича се *обычайно право* (consuetudo). А ако то е повстанало отъ законодателната власт на единъ народъ, съставлява тъй нарѣченото *законно, позитивно право* 2). Въ въ всяка една държава правото се подраздѣля на *приватно* и на *публично*. Първото е индивидуално частно право, а второто органическо кунно право. Освѣтъ това, спорѣтъ едържавието, обема и дѣйствието си, правото бива различно, на пр. ний распознаваме: черковно право, гражданско, наказателно, търговско и др.

Цѣльта на правото е мирѣтъ, сир. то е за свободата на чловѣка; нѣ свободата е право да се извършва само онова, което позволяватъ законитѣ. Въ всяко общество, въ всяка държава, гдѣто непрѣмѣнно съществуватъ закони, свободата е немислима, ако са прави това, което не е дозволено, защото въ противен случай всеки ще бѣде изложенъ на допачение и нарушение на своето право 3).

Всичко което става вънъ отъ правилата на правото, и което се извършва противъ законитѣ е *не правда*, да, то е *своеволие*. Разбира се, че своеволието трѣба да се ограничава, и правото да се вярди. И тъй ний виждаме, че правото и неправдата съставляватъ дуализмъ въ постоянна борба. А тая борба ще да трае до гдѣто съществуватъ хората, до гдѣто трае свѣтътъ. 4) Его зашо, символа на правосѣдието е капунитѣ и мечѣтъ. По тая причина именно богинята на правосѣдието држи въ своята лѣвица капунитѣ, съ които прѣтъгля правото, а въ дѣсвата си рѣка голій мечъ съ когото тя брани правото.

За пазение на правото, за негова забрана съществува особена институция, функциитѣ на която състоятъ въ това: да се рѣшава прѣдизвиканната тѣжба мѣжду странитѣ, и да се привождатъ въ изпълнение ставалото рѣшеніе (jurisdiction). Властѣта която принуждава нарушителя на правото да се признае, и която вярди правото, може да бѣде или соботвенно наша (самоволие, самоуправа), или пѣкъ тая власт са възвншава и надъ двѣтъ спорни партии, както що е властѣта на правителството, което е, както е извѣстно, прѣдставителъ на обществото. Самозащитата обаче не трѣба да излиза вънъ отъ законитѣ, които, както казахме по горѣ, съществуватъ само за защита на правото. 5)

Закони за защита на правата е имало у всички народи. Подобно нѣщо е имало още искони и у славянскитѣ народи. 6) „Имху обычае своя и законъ отечѣ словехъ и прѣданія, кажда свой нравъ,“ пише въ лѣтописъ русскій историкъ Несторъ за киевскитѣ Поляне. Това сѣщото са доказва отъ прѣданіята, обичаитѣ, памятникитѣ остатки, тоже и отъ законитѣ, които съ са завзали у нѣкои Славяне. Таквизъ законници са на пр.: Русская правда, отъ великий киевскій князь Ярославъ Владимировича (1018—1054); Сърбскій законникъ благовернаго цара Стефана (1349—1354); законъ славонскій отъ 1273 г.; Вислицкій статутъ I и II отъ полскій кралъ Казимира (1348 г.) — *pos Casimirus Dei gratia rex poloniae* и пр. 7).

Най ясно доказателство за съществуване на закони още въ най старо време, у славянитѣ са намѣрва у зеленгорскій чекскій рѣкописъ, въ сѣда на Либуша по наследственното право. За примѣръ привождаме отъ тоя важень фрагментъ слѣдующето:

„Вста Либуша с отна злата стола—вещь: кметіе, леши и владыки!
Слишѣте зде поганѣвіе моіе:
Судѣте сами по закону правду,
У небуду вам судити свады.
Вста Ратибор от гор Крконоши,
Ге съ тако слово говорити:
Нехвално нам в нѣмцѣх искати правду,
У нас правду по закону свату,
Ю—же принесеху отци наши“ . . . . .

За зла честь тукъ негома да привѣда нищо отъ законникитѣ на Българскій народъ. Както по другитѣ работи, тъй и въ това отношение за любопытный издирвачъ е съхранено твърдѣ малко, да не кажа никакъ. Това обаче не оборва възгледоветѣ, че и у Българитѣ е имало писано право. За обичайното българско право неговоря, защото то не е пропаднало, а живѣе у нашай народъ. Нѣ освѣтъ своитѣ чисте славянски закони у Бълг. народъ, който е заловилъ пространна частъ отъ Балканскій полуостровъ, все ще е имало и чужди закони. Това ясно са доказва отъ интимното сношение на българскитѣ владѣтели съ Византицитѣ, отъ размѣстваніето нашай народъ съ грѣко-византийскій. Слѣдъ повръщаніето на Българетѣ виждаме тая размѣса по-добрѣ. За православнитѣ Българе са приспособява грѣкскій Номоканонъ, а това са доказва като са направя сравнение мѣжду първий, и мѣжду „кръмчая бъл-

гарска“ 8). Освѣтъ това все ще е имало и реципираны закони отъ юстиниановий кодексъ, който е сборникъ на отъ ученията на старитѣ римски законовѣдци 9). Освѣтъ нѣколко хрисовули отъ българскитѣ благочестиви царие, които сѣ биле дадени на монастыритѣ „царство ми,“ и които сѣ са запазили и до днесъ, отъ законодателната ни литература не са знае да е останало още нѣщо. Обичайното българско право обаче не е чуждено. Това право събрано може да бѣде най-богатъ изворъ за новото българско законодателство, както прѣдъ, тъй и задъ Балкана; това би запушило гърлото на двата противоположни извори, които тѣкатъ и си оправитѣ нѣтъ у насъ. Нѣ да дойда на думата си.

За защита на правото и за възвръщаніе на нарушенното право е нужна компетентноеть, която при надѣлки на издигнатата отъ народа власт, сир. на правителството, на сѣдѣтъ. У старитѣ Римляне сѣдебната властъ упражнявали кралитѣ, консулитѣ. Въ тъй като тѣ на често не сѣ могли да бѣдять постоянно въ Римъ, и то именно по причина на боеветѣ, които тѣ водили, то избирали въ това за свой другаръ особень преторъ (*praetor urbanus*) за тѣжитѣ на сѣшитѣ Римляне, и освѣтъ него други втори (*praetor peregrinus*) за спороветѣ на чужденцитѣ помѣжду имъ, и на тѣвъ послѣднитѣ сѣ сѣшитѣ Римляне. А по долната юрисдикция сѣ упражнявали едилитѣ. Въ римскитѣ провинции е билъ сѣдия президентъ на провинцията (*praesides provinciae*), а пѣкъ сѣдебната властъ на едилитѣ въ областитѣ принадлежала на весторѣтъ. Претора е заѣдавалъ въ форума най-напрѣдъ въ открито зданіе (*basilica*), а по послѣ въ закрити салове (*akbitoria el tabularia*). Освѣтъ това римскій преторъ е упражнявалъ на всеко мѣсто свободно своята сѣдийска властъ 10. Сега дохождамъ и до нашата юрисдикция. Нѣ прѣди да почна това, виждамъ за необходимо да кажа нѣщо за старий домашень животъ на Славянитѣ въобще и частно на Българетѣ.

(Слѣдва)

ДОПИСКИ.

София 12 Мартъ 1883.

До Редакцията на в. „Славянинъ“
въ Руссе

Въ отговоръ на обнародваната въ в. „Славянинъ“, брой 57 дописка отъ Шумейтъ, написана отъ нѣкой си В. Ивановъ главноото Телеграфо-Пощенско Управление счита за нужно да Ви извѣсти, че помѣнатия въ дописката групъ подъ № 6 9л 80 ст. съ адресъ Г-ну Х. Г. Давову въ Пловдивъ, „е предаденъ сръпцу соботвенно-рѣчната расписка на получителя.

Прочее, заключенията на Г-на В. Иванова, че паритѣ му сѣ биле злоупотрѣбени по пощата, сѣ лишени отъ всеко основание.

Редакцията на в. „Славянинъ“ се умолява да обнародва настоящето въ единъ отъ броеветѣ си, за освѣтление на публиката.

Главень Инспекторъ на Поцитѣ „Телеграфитѣ,

Р. Ивановъ
и. д. Секретарь, Х. Захариевъ

Село Бѣла-Чернова 12 Мартъ 1883 г.

Г-не Редакторе!

При сичкитѣ си ежедневни занимания прочетохъ 17 брой на „Държавн. вѣстникъ“ V год. и видѣхъ че бившиитѣ Г. Орѣховскій Окол. началникъ А. Хаджиевъ са назначава сѣ приказъ за и. д. Босилоградскій Окол. началникъ на мѣсто вакантно. Туй незаконно назначение на Хаджиева за началникъ прѣдстави твърдѣ лопево впечатление на сѣкскій напѣтъ бѣгаринъ, който му фде лубутя когато бѣше игемонъ въ Д. Липнишка и Орѣховска околии.

А. Хаджиевъ е роденъ и въспитанъ въ Македония, отечеството на нашитѣ

Славяне. Просвѣтители Кир. и Методия, нѣ неговото сѣрдце не е било способно да приеме отъ природата сѣко добро и прекрасно нѣщо; той билъ уобѣденъ, че истинната чловѣческа добродѣтель са заключава въ туй:—да господствува чловѣкъ надъ страститѣ си безъ никакъвъ контролъ на разума му; посѣвенната плодотворна наука въ Македония, не можла да изникне добрѣ и спасителень плодъ въ Хаджиева, нѣ—пѣлвени, като въ нива орапа въ дѣжливо време.

Monsieur Хаджиевъ като доде миналата пролѣтъ началникъ въ Д. Липница за първий нѣтъ са явява акторъ да играе чловѣческата злоба и неправда, кръсти си самъ името „Българскій инквизиторъ“, защото биеше, мѣчеше и наказване немилостиво сѣкско безъ причина, понеже имане въ рѣдѣтъ си сѣскскій постъ: сѣдникъ, инспекторъ, прокуроръ, управителъ, началникъ и др. м. т. постове.

На първо виждане сѣ секретаря В. Димитровъ, Хаджиевъ му са скарва, че незнаялъ секретарска длѣжностъ и служувалъ билъ само на лопеви сѣрдечни влечения. До колкото ний познаваме В. Димитрова, той е, може да са каже, единъ отъ най добритѣ секретари служащи при окол. началници въ Княжеството ни. Най напрѣдъ въ 1880 г. е билъ при Коцинскій Окол. началникъ, послѣ при Д. Недѣлковичъ въ с. Липница и днесъ е сѣщо секр. при Г. Орѣховскій Окол. началн. Каличева. Неговата (на Димитрова) добра душа и способноетьта му може да са гарантира и днесъ отъ самитѣ чловѣци, между които е живѣлъ; разбира са, ако не е билъ г-нѣ Димитровъ способенъ, не би билъ и днесъ на служба, и можемъ безпристрастно каза: че даже 10 пѣти по добрѣтъ началникъ става отъ Хаджиева.

Хаджиевъ малко време пребивава въ Г. Орѣховица, нѣ много грозни работи свърши сѣ геройството си; сичкия резултатъ отъ службата му еъ този градъ е почти печатанъ въ в. „Славянинъ“, само е замълчано и неизвѣстно на народа ни буйството му надъ търповченина С. Пеневъ, който този послѣдния, по Хаджиева заповѣдъ, лежа двѣ недѣли запрянтъ при хрътката му, а боятъ дѣто фде, може да го каже само пострадавниия. Жално нѣщо, дѣто не са намѣри човѣкъ въ с. Д. Липница да му опише содомскитѣ дѣла и деморализирания животъ, отъ които щеше да са освѣтли и самия министръ на Вжтрѣши. ни Дѣла, какво върши Хаджиевъ, а за какво е билъ поставенъ.

Въ периода на Хаджиевото началствование въ Д. Липница, кметовитѣ отъ тѣзи околия аманъ бѣхъ викнали отъ него, защото презъ-день, презъ-два безъ никаква работа ги викане въ канцелярията си да ги бие, наказва безъ причина и да ги ругае сѣ яростнитѣ си думи: „ке ви строна компната, ке ви туря подъ сѣлѣбата. Маршъ на поле.“

Нека Хаджиевитѣ съотечественници (Велесчени) са освѣтлятъ какъвъ човѣкъ (сѣ мизерна душа) са проводили за солиденъ човѣкъ въ Княжеството ни; нѣка неговитѣ родители, ако са живи, са хвалятъ прѣдъ съседитѣ си, че са отхранили добрѣтъ синъ, акуратень службанитъ по администрацията въ с. България, на който дѣлата са отпечатани въ нѣколко броя на в. „Славянинъ“ (1882-3 год.).

Слѣдъ като очертавамъ твърдѣ мал-

2). Римскитѣ юристи наричатъ обичайното право *jus scriptum*, а пѣкъ законното-позитивно право—*jus scriptum*.

3). Montesquieu, *de l' esprit des lois*. L. XI Ch. III.

4). v. Ihering, *d. Kampf um's Recht*,

5). v. Puchta, *Pandektes*.

6). Schafarik, II, 421.

7). N. Jretschek, *сводъ законъ Славянскыхъ*.

8). Бълг. рѣкописъ отъ XIII вѣкъ. Намѣрва се у Румяновскій музеумъ.

9) *Corpus juris civilis*, сборникъ на римско-византийското право, събранъ и нареденъ по заповѣдъ на византийскій Императоръ Юстиниана (527—565).

10). D. röm. Civilprozess, Keller.

ко (защото сичките немогатъ се описа) отъ типическитѣ дѣла на настоѣ. Босилградскій Окол. началникъ, моля Ви, г-не Р-ре, въ името на правдата и безпристрастнѣ да напечатате настоящ. ми въ единъ най-ближенъ брой на почитаем. ви вѣстникъ.

Н. А. Бакевъ.

Въ Държавний Вѣстникъ имахме честята, да прочетемъ новоназначенитѣ лица по съдебното вѣдомство отъ бившия разбира са министръ на Правосъдието Г. Грековъ, които ни удивихъ не малко! Нѣма да испитваме съ каква цѣль и по какви съображения е направилъ тия назначавания Г. Грековъ, когато сички знаемъ стремленията на бившиятъ министръ, но че при тия назначения, не се е гледало на способностъ, на достоинство и на право, но сичко е върлено партизански, върху това навѣрно сѣкий ще са съгласи. Има много съдили, които отъ години сж на служба и много по-способни отъ сега назначенитѣ, по на тѣхъ не са дава повишение! — Защо на Руссенскія Мирови Сѣдия Г. Д. Кръстевичъ който отъ три години почти изпълнява тая длъжностъ и който е билъ и председателъ на тукашния търговски съдъ, не се даде повишение? Намъ се струва, че той стои много по-високо отъ тия които сега сж назначени и повишени. Но вижда се че той трѣбва да остане за винаги Мирови Сѣдия! А защо отчисленитѣ по неспособностъ, като Г. Кипровски пакъ се назначаватъ на служба? Защо вършепете сичко това Г. Грековъ? Защо не са назначи поне единъ отъ неправедно отчисленитѣ либерали? Искаме да върваме, че настоящия Министръ на Правосъдието Г. Теохаровъ, ще обърне внимание на тия неправилности, инакъ ний не можемъ да се надѣваме, че ще са видимъ съ както трѣбва уредени съдилища.

Извѣстятъ ни отъ с. Вѣла-черкова, че новопостроенното Лѣтничко училище на 10 Февруар. т. г. съвършено изгорѣло. За казаното училище лѣтничене изживили 120 хиляди грона, което имало 11 стаи, 2 салона и било построено отъ тухли по повата система. Туй училище било моделъ на другитѣ училища въ околнитѣ села и са мислѣше да бжде за напредъ централно училище, да има до 3-4 класса.

Извѣстятъ ни отъ София, че за помощникъ на кмета се назначилъ Д-ръ Минчо Цачевъ, търновскій депутатъ, вмѣсто досегашниятъ Г. Гладиевъ, който билъ единъ отъ най-честитѣ и най-дѣятелнитѣ чиновници въ Софийското Общинско Управление. Цѣльта за назначението на Минча Цачева била за да може по-лесно да се приготви да се избере пакъ за кметъ всеизвѣстниятъ Иванъ Хаджиеновъ. Ще ли се оставятъ и тоя пътъ Софийци да ги измаматъ?

Пишктъ ни отъ Севлиево, че голѣмо очудване произвело мѣжду населението, назначението на Хр. Арнаудова за председателъ на Севлиевскій Окръженъ Съдъ. И, наистина, и ние се чудимъ и маемъ какъ е назначенъ Арнаудовъ отведнѣжъ за председателъ на Окръженъ Съдъ, безъ да е бивалъ този човѣкъ нѣкога на съдебна служба, когато мнозина уволнени способни съдили, за да се повикатъ на друга служба, съ мѣсеци и години очакватъ за да ги

повикатъ, но види се че, като либерали, — ако сж такива, не имъ е още дошълъ реда, или пъкъ сж забравени, нѣщо, което е по-за-вѣрване отъ първото. Дано поне Г-нъ Теохаровъ се сѣти сега да повика на служба ония, които уволни преди година за да ги има предъ видъ за друга служба. Какъвъ председателъ на Съдъ ще бжде Арнаудовъ, който не е бивалъ освѣнъ пълномощникъ на нѣколко Турци и който не ще знае даже да ръководи заседанията на Съда, нека читателитѣ си съставятъ понятие.

Споредъ свѣденията, които получихми отъ София, консерваторитѣ сж изгубили вече всека надѣжда за сполука. Надѣждитѣ имъ сж оцетени отъ всекадѣ, макаръ и да се старажатъ некусно да произведатъ по всяка заявления противъ днешното правителство. Казватъ, че най-много сж умислени за подлогътъ по истѣргването отъ Екзархийското писмо, относително Мелетия, думата Враца и приписването Римскій Манастиръ. Притурятъ още, че бившиятъ Министръ на Външнитѣ Работи и Певѣданията Г-нъ Стойловъ се изразилъ, че той не знае какъ остѣргването думи и приписването на други въ официални бумажки, било съставяло престѣпление, нѣщо, което не ни се ще да върваме, по ако това е истина, тогава какъвъ юристъ е билъ Г. Стойловъ? Тежко и горко ни, ако всичкитѣ наши юристи сж такива! Владиката Мелетий още билъ въ Дубница.

Единъ ученикъ изъ Габрово се оплаква, че ходилъ три дни наредъ да получи пари съ пощенски занисъ отъ тамкашното казначейство, но му се казвало: Ела утрѣ.

Въ 13 брой „Български Гласъ“ казва, че предшното Министерство не било отчислило нито единъ чиновникъ по причина на либерализмъ. Чудна лѣжа! но ние ще го попитаме: Не са ли отчислихъ отъ разнитѣ вѣдомства: Паничереки, Баларевъ, Юр. Симеоновъ, Тома Кърджиевъ, М. Маринковъ, Хр. Павловъ, К. Мирски, Зах. Стояновъ, Кон. Догановъ, М. Векилески, М. Радославовъ, Македонски, Н. Т. Обрѣтеновъ, Халачевъ, Басмаджиевъ, Досевъ, Коста Грънчаровъ, Хр. Конкилевъ, Николай Попповъ (Попито), П. Вълнаровъ, Маринъ Тихчевъ, Топузановъ, Брънбляновъ, Трифонъ Пановъ, Котабановъ, Самсаровъ, Минко Радославовъ, Симиловъ, Градинаровъ. (Ами горкиятъ Петковъ, който гинѣ въ Черната джамия и е осѣденъ на вѣчно заточение?) Грънчаровъ, Костовичъ, Янчевъ, Р. Радославовъ, Куцаровъ, Пенчовъ, Рогозаровъ, Хр. Цановъ и др. др. които занимахъ разни служби, и се изгонихъ единствено защото бѣхъ либерали? Защо и по чия инициатива се отчислиха Варненскій, Руссенскій, Плевненскій, Софийскій окръжни управители, макаръ и да имъ се дадоха други служби, тогава когато тѣзи хора бѣха твърдѣ способни, отдавна занимаваха длъжноститѣ си и много повече разбираха отъ работата си и бѣха по-способни отъ тия, които ги замѣстиха? Защо, надримѣръ, се не отчисли Вратчанскій Николаевъ и Видинскій Михайловъ, на които способноститѣ и поведението имъ сж всекому извѣстни? Ами когато бѣше Горбановъ главенъ секретаръ въ Министерството на Правосъдието, малко ли хорица се отчислиха? Като не помнимъ имената

на сичките отчислени, ний ще попитаме еамо защо се отчисли Сандовъ отъ Видинъ, а не и Хохоръ, който не е билъ по-малко виновенъ отъ аркадашина си, поне ако сѣди човѣкъ отъ писаното за него въ Свѣтлина и ако се вземе въ внимание всечко що е говорено за него? Малко ли бѣха оплакванията противъ Николаева; той защо се не отчисли? Види се, защото има кой да го крѣпи. Какго и да е обаче „Български Гласъ“ не трѣбва да се хвали и да препорѣчва консерваторитѣ, че не сж отчислявали либерали чиновници, защото ако имъ бѣше възможно, тѣ бихъ не само отчислили, но и избѣсили сичките либерали, но вижда се, че не имъ се е удавало, защото и не го свършихъ.

Срѣщу умисленитѣ и калпави заявления, отъ нѣкои партизани, които имали дерзости да искатъ възвръщането на падналитѣ министри, насѣлението отъ вседѣ приготвявало протести; въ Руссе на 20 того въ Недѣля ще стане голѣмъ митингъ, да се искаже пълно задоволствие за липсването на г. г. Начевичъ и Грековъ отъ министерския постъ. Ето и заявленията:

До Господина Руссенскій Окръженъ Управителъ
Заявление

Отъ Юрдана Симеоновъ, Юрданъ Джумалиевъ и Никола Обрѣтеновъ, Руссенски граждани.

На основание § § 5 и 6 отъ закона за събранията, честь имаме, Г-не Управителю, да Ви извѣстимъ че на 20-й того въ Недѣля часа по 10 предъ пладѣ, въ помещението на тукашното Дѣвическо училище ще са държи митингъ, въ който да са обекди настоящето положение на работитѣ въ отечеството ни, и да са протестира противъ *Мазгаритѣ* които неприятелитѣ на правителството тайннѣ образомъ и съ измама взематъ отъ населението, като са изяви сѣщевременно надѣжда за подобрене работитѣ къ Княжеството при настоящето правителство.

Молиме да ни се издаде надѣжната расписка за получаване настоящето извѣстие.

Руссе 18 Марта 1883 год.

Съ почитание:

Ю. Симеоновъ, Юрд. Джумалиевъ, Н. Т. Обрѣтеновъ

Расписка.

Руссенското Окръжно Управление прие заявлението на Г. Г. Юрданъ Симеоновъ, Юрд. Джумалиевъ и Н. Т. Обрѣтеновъ, относително учрежденето митингъ въ Недѣля, на 20 того, въ гр. Руссе.

Руссе 11 часа пр. пл. 18 Мартъ 1883 г.

За .И Д. Окръженъ Управителъ:
П. Маноловъ.

До Почитаемото Натоятелство на Народнитѣ училища въ Руссе.

ЗАЯВЛЕНИЕ.

Отъ Юрдана Симеоновъ, Юрдана Джумалиевъ и Никола Обрѣтеновъ граждани Руссенски.

На 20-й того въ недѣля часа по 9 пр. об. ще са беремъ Митингъ въ дѣвическото училище; като Ви извѣстиваме това, молиме Ви, да са распорѣдите, щото въпросното училище да бжде отворено за него день и часъ.

Съ прилично почитание

Учредителитѣ на Митинга

Ю. Симеоновъ, Юрд. Джумалиевъ, Н. Т. Обрѣтеновъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ

Честь имамъ да извѣсти на почитаемата публика, че отварямъ въ градъ Руссе адвокатско писалище, улица Флотека Н-о 4200), и прѣдлагамъ услугитѣ си за всекакъвъ родъ процеси.

За консултацији приемамъ отъ 1 Мартъ всеки работенъ день отъ 4 до 6 часа подиръ обѣдъ.

Руссе 22 Февруар. 1883 год.

В. Хр. Радославовъ.
Докторъ на правото.

Распродажба на мъжки и дѣтеки дрѣхы въ магазина на Василъ Радевъ, отъ цѣна както ся купуватъ въ Виена.

Русчукъ скоро-початница на в. „Славянинъ“.